2

Billy aștepta lângă ușa din față.

— Sunt gata, a zis el.

Tata aștepta la piciorul scării.

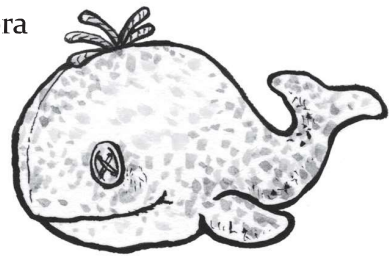
— Suntem gata! a strigat el în sus, către Sal.

— Și eu sunt gata! a strigat Sal din holul de la etaj. Surorile Strop sunt cele care se mișcă încet în dimineața asta. Trebuie să se ducă toate la baie.

— Păi spune-le să se grăbească, a zis tati. Trebuie să plecăm.

— Venim, a zis Sal.

S-a auzit apa de la toaletă. Sal a coborât târând după ea o față de pernă jerpelită. Fața de pernă era umflată, avea cocoloașe și se lovea de fiecare treaptă cu un zgomot surd. Înăuntru se aflau cele cinci surori Strop: Strop de ploaie, Strop de rouă, Strop de nea, Strop de soare și Strop de mure. Erau niște balene din pluș galbe-deschis, aproape identice. Toate aveau ochi albaștri făcuți din nasturi și jeturi de apă din ață albă, strălucitoare.

Strop de ploaie era sora Strop originală, preferata ei și cea mai uzată. Celelalte fuseseră cumpărate de mami și tati sau primite de la rude în caz că Strop de ploaie se pierde. Fuseseră ascunse în dulap la mami și la tati. Într-o zi Sal le-a găsit din întâmplare și le-a adoptat imediat.

— Cred că ești mai deștept după ce te duci la baie, a zis Sal.

— Nu știam asta, a răspuns tati.

I-a pus mâna pe umăr și a îndreptat-o pe Sal spre ieșire.

— Să nu întârziem.

— Aș vrea să merg și eu la școală, a zis Sal.

— O să mergi, a răspuns tati. Cât de curând.

— Aș vrea să merg acum, a spus Sal.

— Eu aș vrea să poți merge în locul meu, a zis Billy.

— Gata, gata, mergeți, a spus tati. Toată lumea merge.

Și atunci au pornit-o cu toții – Billy, tati, Sal și surorile Strop – spre Școala Elementară Georgia O'Keeffe din Constant, Wisconsin.

Cel mai bun prieten al lui Billy, Ned, stătea sprijinit de indicatorul de stop de la colț. Mama lui, Amy, stătea lângă el și-i aranja părul. S-a uitat lung la ceas.

— Suntem un pic în întârziere, a zis tati, în fruntea plutonului care se apropia de colț. Scuze.

— Salutare, cucuiatule, i-a zis Ned lui Billy și a râs. Salutare, tati.

Pe Sal n-a băgat-o în seamă.

— Cucuiul aproape că mi s-a dus de tot, a zis Billy.

Spera că atunci când o să-i dispară cucuiul o să-i dispară și îngrijorarea.

— Nu-i spune „tati", a zis Sal. Nu e tăticul *tău*. Tu ar trebui să-i spui Cliff.

Ned n-a băgat-o în seamă pe Sal.

Dintotdeauna Ned îi spunea tatălui lui Billy „tati". Lui Billy i se părea amuzant, dar pe Sal o deranja. Propriului său tată Ned îi spunea „tata"; toți cei pe care-i cunoștea Billy își numeau tații „tata". Când era mic, Ned credea că „tati" e un nume oarecare, la fel ca Billy, Cliff sau Sal. Cu timpul aflase că nu e așa, dar era un obicei la care îi era greu să renunțe și o glumă care le plăcea tuturor, în afară de Sal. În ultima vreme, Billy se gândea să-i spună lui tati în public „tată". Se întreba dacă nu cumva cuvântul „tati" sună prea de copii mici. Era una să-l

folosească Ned din amuzament și complet alta să-l folosească Billy de-adevăratelea.

— Nu-mi vine să cred că sunteți în clasa a doua, a zis Amy.

— Mie nu-mi vine să cred că mergeți cu noi până la școală, a spus Ned.

— Numai astăzi, a răspuns Amy. Las-o pe biata ta mamă să se bucure un pic.

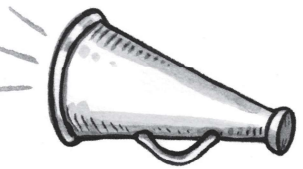
— Și o să stăm la o distanță sigură în spatele vostru, a spus tati. N-o să vă facem de râs.

Drumul până la școală era scurt și nu aveau de traversat decât vreo cinci străduțe. Billy și Ned au luat-o la picior cât au putut de repede, ca să se îndepărteze de părinții lor. Mersul rapid a făcut ca ceva să se aprindă înăuntrul lui Billy. Simțea că are un motor fixat în piept pe care nu-l putea controla. Motorul se ambala.

— Hai să fugim! a zis el.

După câțiva pași lungi, Billy a auzit vocile voioase și certărețe ale colegilor de școală și s-a simțit atras de ele de parcă o forță puternică și invizibilă încerca să-l aducă mai aproape. Când au ajuns la marginea terenului de joacă, Billy s-a întors. Tati, Sal și Amy rămăseseră la mai mult de o stradă în urmă. El și cu Ned și-au luat la revedere fluturând mâinile, apoi s-au făcut nevăzuți în grupul gălăgios de copii care

alergau bezmetici de colo-colo pe terenul de joacă, de parcă ar fi fost o haită de câini.

Clopoțelul a sunat mult prea devreme pentru Billy. Toți s-au aliniat de-a lungul gardului, grupați pe clase. Domnul Tuttle, directorul, tot striga în portavoce „Bine ați revenit!“ Billy și Ned se prefăceau că au și ei portavoci și strigau: „Bine ați revenit dumneavoastră!“

Și apoi, la ordinul domnului Tuttle, rândul lui Billy a pornit. Prins în mișcare, a fost împins și tras până când s-a trezit în clădirea veche de cărămidă și a intrat în Sala 2.

3

Doamna Silver avea bețișoare chinezești în păr. Acesta a fost primul lucru pe care l-a remarcat Billy la ea. Părul ei blond și ondulat era strâns într-un coc și prins cu două bețișoare chinezești strălucitoare și roșii. Părinților lui Billy le plăcea uneori să mănânce cu bețișoare, dar nu mai văzuse niciodată bețișoare în capul cuiva.

Fără să se gândească, Billy a șoptit „Miam, miam“ în timp ce trecea în formație pe lângă ea. Doamna Silver i-a zâmbit, dar părea să le zâmbească tuturor, chiar și lui Ned, când a întrebat-o:

— Câte zile de școală mai sunt până la vacanța mare?

În sală erau aranjate șase mese cu câte patru scaune fiecare.

— Uitați-vă după locul cu numele vostru, a zis doamna Silver. După ce vă găsiți locul, puteți să vă așezați.

— Uite locul meu, a zis Ned.

Și-a tras scaunul și s-a trântit pe el. Apoi a bătut cu palma pe masă, lângă el.

— Stai aici, i-a zis lui Billy.

Era logic c-o să stea lângă Ned. La urma urmei, erau vecini și cei mai buni prieteni. Poate că doamna Silver știa că sunt prieteni. Billy s-a așezat, fără să se uite la eticheta cu numele de pe locul lui.

Billy a simțit o respirație în creștet. S-a întors. În picioare, prea aproape de el, se afla o fată pe care n-a recunoscut-o. Avea ochii mijiți, ținea brațele încrucișate, iar cu degetele bătea darabana pe coate extrem de repede.

— Scuză-mă, a zis ea. Te-ai așezat pe locul meu. Doar dacă nu cumva te cheamă *și pe tine* Emma Sparks. În cazul ăsta avem o problemă.

Fata s-a dat la o parte ca să-l lase pe Billy să se ridice.

— Dacă numele tău e Billy Miller, atunci stai acolo, a zis ea și a arătat cu degetul. Dacă numele tău e Grace Cotter, stai acolo.

A arătat din nou cu degetul.

— Probabil că el e Ned Henderson, a continuat ea și a făcut un semn cu capul.

Și apoi a arătat încă o dată cu degetul, de data aceasta către Billy.

— Ceva-mi spune că tu ești Billy Miller.

Ținuta fetei, cu totul, îi dădea senzația lui Billy c-ar trebui să fie cel puțin în clasa a treia. Vorbea ca un adult. Mergea ca un adult. Și-și purta puloverul înnodat la talie, ceea ce, nu-și dădea seama de ce, o făcea să pară un adult.

Billy și-a târșâit picioarele și s-a mutat pe scaunul lui, în diagonală față de Ned.

Grace Cotter s-a strecurat la locul ei. Billy o știa pe Grace de la grădiniță. Era atât de timidă, încât părea aproape invizibilă. Ca niște aspiratoare, ochii ei mari absorbeau tot.

Când cei patru s-au așezat la locurile lor, Emma Sparks a afișat un zâmbet enorm.

— Porecla mea este Emster, le-a zis ea. Puteți să-mi spuneți Emster.

Billy n-a auzit-o bine.

— *Ham*ster? a întrebat el, mult prea tare. Te cheamă *Ham*ster?

Toată lumea a râs. Pe Billy îl încânta că se râde. Simțea un fel de gâdilat. Prin clasă se auzeau, în valuri, șoapte cu „Hamster".

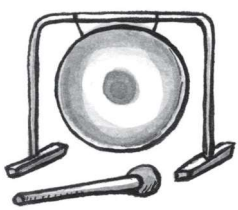
Emma s-a uitat lung la el.

— Am spus *Em*ster. E-M-S-T-E-R.

Dintr-odată s-a auzit un zgomot ca un dangăt de clopot, unul singur, profund. Râsetele au încetat. Liniște, nu se mai auzea decât sunetul răsunător.

Doamna Silver stătea în fața clasei, lângă catedră, și ținea în mână un ciocănel cu suprafață moale. Pe colțul catedrei se afla un gong mic de bronz.

— Mulțumesc, a spus ea încet. De câte ori auziți gongul înseamnă că trebuie să fiți atenți la mine.

Billy nu mai cunoscuse niciodată o învățătoare cu un gong. Funcționase ca prin minune – clasa era tăcută, nemișcată.

Doamna Silver a vorbit despre ea o vreme, iar lui Billy mintea a început să-i hoinărească aiurea. Următorul lucru pe care și l-a adus aminte a fost că Ned i-a tras un picior pe sub masă.

— Spune cum te cheamă și ceva despre tine, a șoptit Ned.

— Eu sunt Billy Miller, a zis Billy. Și eu...

Nu știa ce altceva să mai zică.

— ...sunt în clasa a doua.

S-au auzit chicoteli. Dar elevii nu râdeau *de* Billy. Râdeau pentru că li se părea amuzant ce spusese. Iar el a fost cuprins de un sentiment plăcut și cald.

Însă nu toată lumea credea că e amuzant. Emma s-a uitat la el, și-a dat ochii peste cap și a zis:

— Ce tăntălău ești!

Sentimentul plăcut și cald s-a evaporat.

Mai târziu, când elevii scriau și desenau în noile lor caiete, Emma i-a zis lui Billy:

— Poate ar trebui să scrii că ești în clasa a doua, ca să nu uiți.

Billy a luat două carioci roșii din coșul din mijlocul mesei. Ținând câte una în fiecare mână, și-a pus cariocile pe cap, de parcă ar fi fost coarnele de foc ale unui diavol. Apoi s-a uitat lung la Emma, cu cea mai răutăcioasă figură de care a fost în stare.

Chiar atunci doamna Silver trecea din întâmplare pe lângă el. S-a oprit și s-a uitat îndelung la Billy.

Billy a rămas nemișcat timp de câteva secunde, apoi și-a lăsat mâinile în jos și a aruncat cariocile înapoi în coș.

Doamna Silver și-a dus o mână la bețișoarele chinezești. S-a încruntat. Apoi și-a netezit părul și a plecat mai departe.

— Lucrați în continuare, toată lumea, a zis ea.

— Vai, nu, a șoptit Billy.

I s-a aprins becul. Doamna Silver a crezut că râde de *ea*. A crezut că cele două carioci roșii imitau cele